

BATTONYA ÉS VIDÉKE

TÁRSADALMI és KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

SZERKESZTŐSÉG:		ELŐFIZETÉSI-ÁRAK:		KIADÓHIVATAL:
Hova a lap szellemi részét illető minden közlemény küldendő.		Egész évre	8 kor.	Hova az előfizetések és hirdetések küldendők:
Fő-utca, Steiner-féle ház.		Fél évre	4 kor.	Fő-utca, Steiner-féle ház.
		Negyedévre	2 kor.	
		Egyes szám ára 16 fillér.		

Olvasóinkhoz!

A „Battonya és Vidéke” 25-iki számával belép a harmadik évnegyedbe. Ezzel egy félve lesz annak, hogy lapunk hűségesen szolgálja a közönség érdekeit, melynek boldogulásán való törekvésében mindig védelmező, irányító, lelkisítő előharcosa volt.

Ujságunk rövid múltja hirdeti, hogy a „Battonya és Vidéke” a helyi és környékbeli társadalmi, közgazdasági és kulturális kérdésekben egyaránt szókimondó, igazságos volt.

Ezután is lankadatlan lelkesedéssel segítjük a nemes, a jó törekvéseket, az önzetlen tevékenységet, fáradhatatlanul előmozdítjuk a kulturális és közgazdasági haladás érdekeit, de harcolunk a rosszakarat, egyéni érdekek, az oroszváltó bűnös szándékok ellen és orvoslást, megtorlást követelünk ott, ahol a közönségnek, sajnos, olykor oly tömegesen mutatkozó panaszairól és bajairól, a közügyek intézőinek rosszakaratáról, mulasztásáról van szó, melyeknek földözésében kíméletet nem ismerünk. Innen fakad felfogásunknak azon tiszta tartalma, hogy a „Battonya és Vidéke” csak úgy teljesíti híven feladatát, ha a közszabadságoknak is következetes őrizője lesz mindenhol. Figyelmünk terjed Battonya határain és az egész megye minden igaz ügye számíthat a „Battonya és Vidéke” támogatására.

Ez volt törekvésünk alapja a múltban, ezt követjük a jövőben is, a polgártársak szolgálatába állítva e lapot, melynek becsületes törekvése egyedül az, hogy az igazi közvéleménynek hűsége tolmácsa, a polgárság akaratának erőteljes szószólója legyen. S midőn most új korszakába, III-ik évnegyedébe lép ujságunk, az eddig tanúsított munkásságnak nevében kérjük a t. közönséget, támogassa továbbra is nemes munkájában ujságunkat, mely az ő ügyeit, minden igazát és javát benső lelkesedéssel képviseli és szolgálja.

Minden igyekezzünkkel azon munkálkodunk, hogy mentő jobb lapot csináljunk a jövőben minden vasárnapra, a mi közönségünknek. Látja a t. közönség azon áldozatokat, a mit a lap fenntartásával hozunk s ehhez mértén kérjük a jövőben támogatását.

Ezért nem alap nékül számítottunk már is tekintélyes előfizetőink növekedésére a közönség azon részéről, mely eddig illegenskedett tőlünk.

Tisztelettel kérjük régi előfizetőinket, hogy lejárt előfizetéseiket megújítani és lapunkat minél szélesebb körben terjeszteni sziveskedjenek.

A „Battonya és Vidéke” előfizetési ára:

Egy évre	8 kor.
Félévre	4 kor.
Negyedévre	2 kor.

A „Batt. és Vidéke” szerk. és kiadóhiv.

Főispáni beiktatás.

Makó, deczemb. 10.

Dr. Meskó Sándor Csanádvarmegye új főispánjának beiktatása e hó 10-én folyt le impozáns módon, a vármegye székhelyén.

A vármegye e nagy jelentőségű ünnepélyén kifejezést adandó örömeinek és megelégedésének a közönség, oly nagy számban jelent meg, hogy a megyei székhely szűknek bizonyult az imponzás és díszes közönség befogadására. A törvényhatóság tagjait, a meghívott vendégeket s az érdeklődő nagy közönséget mind egy érzélem, egy gondolat vezette ez ünnepélyes aktusra, t. i. hogy Ő felsége, illetve miniszteriuma szerencsésebb és jobb megoldást nem találhatott a változás folytán, mint hogy a megüresedett főispáni méltóságra vármegyénk közszeretben álló fiát, dr. Meskó Sándort szemelte ki és hogy ebbeli örömeinek, megelégedésének minél impozánsabb módon adhasson kifejezést.

A megyebizottság által egyhangulag elfogadott azon indítvány, a mely a miniszterelnököt üdvözölni kívánta e szerencsés megoldásért, találkozott az egész vármegye óhajával.

Ezen indítványhoz hozzájárult a függetlenségi párt nevében annak alelnöke, bizonyosságul annak, hogy a

TÁRCZA.

A képeskönyv.

— Irta: Sas Ede. —

(Vége.)

III.

A postáskisasszony a lesújtó ítéletkihirdetés után is néma maradt; a fejét nem tudta föl emelni. Az ellenőr a leány lerokkadt alakja fölött kitekintett az ablakon, a csöndes, szelíd pusztai alkony békecsöngésébe, mely fölött úgy rémlett, mintha ájtatos estharangszó ringatódnék. Távol, a tanyák közé vezető utakon néhány hazatérő munkás körvonalai látszottak, melyek lassankint beleveszték a szürke esébe.

Doma halkán kérdezte:

— Miért tette ezt? Hogyan tehetta ezt?

Boér Giza most hitelen felemelte fejét. S rajtakapta az ellenőr urat, hogy véghetlen számalommal néz reá. Megragadta hivatalfőnöknének mind a két kezét:

— Jó. Hát meg fogom önnek mondani, hogy miért tettem. Bevallok önnek mindent. Jól fog esni a lelkemnek, ha önnek mindent meggyónhatok . . .

Azzal magával vonta őt és vitte, vitte a legbelső szobájába, a melynek zöld zsalugáterjei

le voltak eresztve. Az ellenőr bamulva vette észre, hogy a szobába nem egy ágy van, hanem kettő: egy nagy, meg egy pieziny. A postáskisasszony a pieziny ágy előtt állt meg s remegő kézzel, lassan-lassan vonta felre annak függönyét.

Az ágyaoscában egy pieziny gyermek feküdt, éppen olyan aranyhajú, piros, gömbölyű arczteremtés, mint az édes anyja, a postáskisasszony. A csöpp leány aludt s homlokán az a tiszta, szelíd glória ragyogott, a mely nincs a világon sehhol, csak az alvó gyermekek feje körül . . .

S az ellenőr ur úgy érezte, hogy sokkal jobban megrázta őt ez a felfedezés, mint mikor a pénztárban a hiányt konstataha.

A postáskisasszony pedig beváltotta szavát, elmondott engedelmesen mindent:

— Nem az az én legnagyobb bűnöm uram, az a hiányzó kétszáz forint, hanem ez a szerencsés szerencsétlen teremtés, a ki három éve, hogy kérésbejött vagy bódogá tti a szülétségével. Három évvel ezelőt még nem voltam ezen az édes, elhagyott pusztán, a hol csupa jó emberek laknak, hanem a nagyvárosban, a hol rosszak is vannak. A legrosszabbak azok, a kik legjobbaknak látszanak. Az az ember is olyan jó volt hozzám s engem egészen elkábított az ígéréteivel, mert szegény, földhöz ragadt emberek gyermeke vagyok, a kik aig

bírtak erre a mesterségre kitanítani, hogy a a száraz kenyereket megkereshessem. S nekem lehetetlen szép álomnak tűnt fel, hogy engem valaki szegénységem dacára is feleségül akar venni. Hiszen édes anyám is egyre azt mondogatta, mikor arról ábrándoztam, hogy férjhez megyek: „Ki venne téged nőül, szegény gyermekem? Tanulj, tanulj, hogy el ne pusztulj éhen, ha mi behunyjuk a szemünket . . .” S én tanultam, elkészültem, megkaptam a kivézetést, oh milyen öröm volt az, oh milyen keserűség! Az a kivézetés jelentette számomra a diadalt, az élet s a boldogságot, a halált . . .

Az ellenőr ur bölintott. Igen, igen! így gondolkozott ő is a nők kegyessége teről. Most keservesen eszi az a kenyeret, egyedül a mit maga keres . . .

— S aztán a fizető elhagyta, ugyebár? — kérdezte.

— Aztán elhelyeztek s ő ígérte, hogy mámon jön s aztán . . .

— Elviszi magához, ugyebár? s nem jött? S maga hiába várta? Itt neki s nem fellet? Így szokott az történi, édes gyermekem. No fátaszsa magát az ellentmondással. A kiesítő tartásának gondja egészen a kegyed vállaira nehezült. Sok pénz kell egy ilyen apróságra ugyebár?

A leány folytatta a gyónást:

politikai ellentét dacára, az ellenzék becsülni tanulta és elismeri Meskó egyéniségében a mindenkor tanusított pártatlanságot s bizalommal viseltetik iránta akkor, mikor ezen előkelő és diszes állást elfoglalja.

Az a lelkes ünneplés, a mely főispáni állásában való beiktatása alkalmával az egybegyűlt közönség részéről nyilvánult, bizonyítja, hogy érdemei mindenki előtt ismeretesek. Számtalanszor alkalma nyílt még a közönségnek szeretete és ragaszkodásának kimutatására s nem is késett ezt dokumentálni, nemcsak a tisztelgő küldöttségek üdvözlésében, de azokban a lelkes szavakban is, a melyekkel Hervay Isván tb. főjegyző a vármegye közönségének nevében üdvözölte.

Dr. Meskó Sándor főispánjának első napja örömteljes és megelégedett, érdemeit kellőleg méltatni tudó emberek körében járt le, ennél fogva a vármegye minden emberének óhaját tolmácsoljuk akkor, amikor kívánjuk neki, hogy új diszes pályáján kísérje az a bizalom és szeretet, a melyet eddig, de különösen beiktatása napján tapasztalt a vármegye közönsége részéről, működésén legyen annyi áldás és siker, a mennyi koronázta eddigi önzetlen és közhasznú működését.

A főispáni beiktatás lefolyásáról a következőkben számolunk be:

Daczára annak a hirtelen rosszra forduló időjárásnak, a mely a beiktatási ünnepély napját némiképen megrontotta, nagyszámu és diszes közönség gyűlt egybe Meskó főispán installációjára. Az ünnepély fél 10-kor kezdődött a rom. kath. templomban tartott istentisztelettel, a melyet Kristóffy János celebrált fényes segédlettel. A főispán, a megyei tisztikarral s számos magyar diszruhás vendéggel, hosszú kocsisorban a megye székházától vonult fel.

A megyei diszközgyűlés fél 11-kor vette kezdetét. Az ülésen dr. Návay Lajos megyei főjegyző elnökölt. A jegyzői tisztet Tarnay Ivor m. aljegyző töltötte be.

Dr. Návay Lajos a közgyűlést megnyitván, lelkes szavakban méltatta a nap jelentőségét, örvendetesnek állítván a kormány azon intézkedését, hogy a közöshajnak engedve, a vármegye élére dr. Meskó Sándort állította. (Éljenzés.)

A kineveztetést tartalmazó belügyminiszteri leirat felolvastatván, az elnök indítványozza, hogy ősi szokás szerint a főispán küldöttségileg hívassék meg a közgyűlési terembe. E végből a küldöttség vezetésére felkérte Kristóffy János kanonokot, tagjaiul Justh Gyula, Babó Lajos, id. Návay Lajos és Szentés Vidor bizottsági tagokat. Erre az időtartamra a közgyűlést felfüggesztette.

Kis idő múlva megjelent a főispán a küldöttség élén, a kita megyegyűlés szünni nem akaró éljenzéssel fogadott.

Az éljenzés lecsillapultával Hervay István tb. főjegyző felolvasta az eskümintát s az új főispán az esküt letette.

Dr. Návay Lajos rövid szavakban üdvözölte, szerencsésnek mondván magát, hogy első sorban üdvözölheti őt, mint a vármegye főispánját.

Az üdvözlés után dr. Meskó Sándor főispán intézett nagy hatású és zajos helyesléssel fogadott székhelyi beszédet az egybegyűlt közönséghez.

A főispán programbeszédének elhangzása után, a melyet számtalanszor szakított félbe a jelen voltak helyeslése s a melynek végén őt zajos ovációkban részesítették, föllállott Hervay István tb. főjegyző s a törvényhatóság nevében meleg szavakban üdvözölte a főispánt.

Hosszantartó lelkes éljenzés között

fejezte be Hervay igazán szép beszédét. Az éljenzés lecsillapultával föllállott Szentés Vidor indítványozta, hogy úgy a főispánnak nagyérdékű, úgy tartalmi, mint stylaris tekintetben kiváló székhelyi beszéde, valamint a vármegye tb. főjegyzőjének remek üdvözlő beszéde szösz szerint jegyzőkönyvbe vétessék, kinyomattassék és a megyebizottság tagjainak, valamint a törvényhatósági kiküldöttek között kiosztassék.

Az indítvány zajos helyesléssel egyhangulag elfogadtatott.

Diszközgyűlés után a küldöttségek tisztelgése kezdődött meg s ennek folytán újból zajos ovációkkal halmozták el az új főispánt, a mely őszinte, tiszta szívből eredő volt s legfényesebben bizonyította ezt Makó város egyik tanácsosának beszéde, ki nem elégedett meg Cseresnyés h. polgármester fényes szónoki beszédével, hanem külön is mondott egyet, egyszerűen szívből kívánva áldást a főispánra.

A tisztelgések sorát a szomszéd törvényhatóságok küldöttei nyitották meg. Torontálmegye, Aradmegye, H.-M.-Vásárhely város stb.

Következtek a megyei és városi hivatalok, testületek, egyletek.

A községek közül Földeák, Tót-bánhegyes.

Végül a tüzoltó-szövetség, élükön dr. Návay Lajos szövetségi elnökkel tisztelegtek az új főispánál. Itt láttunk több battonyait is.

A tisztelgések befejezése után a megyeház nagytermében 200 teritékes bankett volt. A közgyűlési terem azonban szüknek bizonyult a rendkívül nagy számban megjelent vendégek befogadására, úgy hogy igénybe kellett venni még a főispáni lakosztálynak ebédlőtermét is. Ezen készüldések miatt nem is kezdődhetett meg csak két óra felé. Régóta nem volt a régi székhely olyan vidám zajtól

Nem tarthattam magamnál. Odaadtam egy rokonomnak. En magam visszafejtém a robotba. Nem sejtett a szerencsétlenségéből senki semmit. De aztán a rokonom nem akarta tovább magánál tartani a kicsit s az én szívem is majd kiszakadt érte. Hazahoztam s itt a jó, jámbor pusztai népek azt hazudtam, hogy ehalt nővérem gyermeke. Nem gyanakodtak rám; tisztelték továbbra is. Nem köptek le, nem dobálták meg sárral, mint a hogy megérdemeltem.

A leány izzó szemekkel nézett föl az ellenőre. Még most sem tudott könnye kiperdülni. Beszélt tovább:

— Majd a tartásdíjat követelék rajtam, a kicsi is beteg lett. Orvost kellett neki hozatni a városból; drága orvost, drága patikaszerket. A falusi doktor lemondott a gyermekem életéről. Akkor elvesztettem az eszemet. Táviratoztam egy híres gyermekorvosnak: Jöjjön, bármibe kerül... S az orvos eljött a kicsike meggyógyult — s én elvesztem... S most mondja uram, nem jobb lett volna, ha őt veszni hagyom s vele pusztítottam magamat is, mert mi lesz már most vele? Kire hagyjam? Vagy magammal vihetem — a börtönbe? Vagy megengedi ön, hogy meggye az azt most, a mit régen kellett volna? Itt hagy bennünket szépen s én elviszem őt magammal oda, ahová bizonyosan megengedik, hogy magammal vigyem.

Leborult a kis kék üggyönyös ágyra; most végre megeredtek a könnyei. Ólelte, esőkölt a szerencsétlenségének, nyomoruságának okozóját, lázasan, édesen. S a gyermek fölriadt a zajra. Gyönyörű, kékszemei kinyitottak, éppen olyanok voltak, mint az édes anyjának. S tekintetét szíva, derűs, mint az édesanyjához — valaha régen...

— Mama... — gagyogott a kicsi, mért sírsz, hisz már jobban vagyok... Hiszen meggyógyított a pesti doktor bácsi!

Ekkor észrevette Doma Sándort s barátságosan fordult feléje:

— Nini! Egy idegen bácsi! Jöjjön ide, édes bácsi! Aztán nézze meg a képeskönyvemet. Gyönyörű képeskönyvem van ám. Az édes mama hozta a városból.

A leány az ellenőre nézett. Doma elértette a pillantást. Azt a képeskönyvet is az elsikkasztott pénzéből vette...

A gyermek pedig felült ágyacskájában s kiterítette maga előtt az édes anyja drága ajánlékát, a gyönyörű, aranyos képeskönyvet.

Aztán odaintette magához az ellenő urat s kövér anyalkeszekejével mutogatta neki a könyv bámulatos látványosságait.

— Nézze bácsi, ez a buböze, ez meg a geduska, ez meg a barika. Pántlika van a nyakába, csengetyű van rajta! A barika úgy tesz, hogy bé: a csengetyű meg úgy tesz, hogy

csiling-csiling! — Ragyogott a szeme diadalmasan, hogy ő mennyit tud s milyen érdekes magyarázatokkal tud szolgálni a bácsinak. S az ellenőr, a bűnösök kérelhetetlen üldözője, egyszer csak azon vette észre magát, hogy térdére ültette a sikkasztó gyermekét és ő folytatta a magyarázatot, a hol a kicsiket az ő nagy tudománya cserben hagyta.

— Hát ezeket ismered-e édes kicsim? Ez itt a teve, ez meg az elefánt, ez meg a zsiráf. A sikkasztó anya ott zokogott a sarokban...

IV.

S a szolgálati szakasz ismét teljesen megtelt szivarfüsttel, mikor az ellenőr ur hazafelé utazott. Az ellenőr még dühödtsebben szivarozott, mert mérges volt magára szörnyen. Hogy is ne! Most meg büntársává szegődött egy sikkasztó asszonynak. Nem hiába, mindig rettegett is ő attól, hogy egyszer egy asszonyt talál a bűnben kapni!

— Hanem annyi igaz, hogy a szerencsétlen teremtés minden vétkeért kegyetlenül megbűnhődött. S bizonyos vagyok benne, hogy jóvá fogja tenni a hibáját, a mint megígérte. Összekuporgatja, helyreépítelja a hiányzó pénzt. S ha ezt megteszi, ha látom, hogy becsületes... Hm, ostobaság lesz biz az, Doma Sándor... No de valami becsületes nevet csak kell adni annak a szegény kis poronytnak...

hangos, mint ezen a napon. A terembe lépő főispán óriási éljenzéssel fogadták. A főispán az asztalfőn foglalt helyet, jobbán Kristóffy János kanonok, balján dr. Návay Lajos alispán-helyettes ült. Vele szemben foglaltak helyet Desewffy Béla, Babó Lajos. Balra tőle ültek: Rónay Erneszt, Juhász Mihály, Rónay Lajos, Juhász Bálint, Návay István, jobbra Czárán Márton, Návay Dezső, Rónay László s a többi törvényhatósági kiküldöttek. Az első felköszöntőt dr. Meskó Sándor főispán mondotta, Ő Felsége a királyra emelvén poharát. A felköszöntőt a társaság állva hallgatta végig s a végén lelkesen éltette a királyt. A zenekar a Hymnust játszotta el, a mit a közönség állva énekelt végig. Nyomban utána dr. Návay Lajos köszöntötte fel a főispánt emelkedett hangú szép beszédben, a melynek végén úgy a főispánt, mint a szónokot lelkesen ünnepezték. Szentés Vidor kir. közjegyző a Széll kabinetet köszöntött fel.

Fűzesséry Kálmán éltette az idegen törvényhatóságok képviselőit, a kik eljöttek, hogy résztvegyenek a vármegye ünnepében. A törvényhatóságok nevében Endrey Gyula országgyűlési képviselő válaszolt, kiemelve, hogy a kinek igazán gratulálni lehet a mai napon, az: Csanád-vármegye. Justh Gyula egy régi francia közmondással kezdte: Le roy mort, vive le Roy! Meskó főispán midőn megvált alispáni állásától, a közigazgatásra nézve megszűnt lenni. Élteti annak utódját, a kit nem nevez meg, de mindenki tudja kit ért alatta. Reméli és hiszi, hogy egy hét múlva egyhangulag fogja őt a közönség a vármegye alispáni székébe ültetni. (Óriási éljenzés. Felkiáltások: Éljen Návay Lajos!) Cserecsnyés János a távollevő volt főispánra, Lonovics Józsefre emeli poharát, akiről szerinte nem lehet a mai napon megfelekedni. Rózsa József mezőkövácsházi esperes-plébános a Justh és Meskó család együttes családi boldogságára emelte poharát.

A további felköszöntők során a főispánt éltették: Madzsar Gusztáv és Draskóczy Ede, Cserecsnyés János Justh Gyulát köszöntötte fel, politikai antagonistáját, de a kita kit a közpályán folytatott tevékenységéért csak becsülni tanult. Sikert kíván neki további politikai működéséhez.

Levél a szerkesztőhöz!

Igen t. Szerkesztő ur!

A „Battonya és Vidéke“ mult heti 23-ik számában egy tőlem eredő cikk jelent meg, a mely úgy tapasztalom, nem hogy használt volna, de nem csak zugolódást, de t. Szerkesztő ur iránt ellenszenvet keltett.

Kötelességemnek ismerem ennél fogva, hogy a nyilvánosság elé lépjek s a cikkemben foglaltakért a felelősséget elvállaljam, elhárítva az ebből származó esetleges károkat, mely önt érhetné.

Fölhatalmazom önt, hogy nevemet teljes egészébe e levelem alá tesse, és szóról szóra közölhesse, már csak azért is, hogy még egy-két szót emelhessek kaszinóink létkérdése érdekében.

Hogy lehessen orvosolni, hogy lehessen egészséges életet önteni a kaszinóba, ha minden e szándékkal kiinduló embert lehurrognak, igazságos érveit minden megfontolás nélkül félredobják, sőt ráadásul még gyűlöletet támasztanak iránta. Hogy lehessen a kaszinói vendéglős urnak kritikán alóli viselkedésért kellő elégtételt szerezni, ha azok az emberek, kik hivatalos volnának az ilyen ügyeket magukévá tenni, nem a sértett, hanem a sértő fél mellett foglalnak állást.

Nem tagadhatom el, a vendéglősnek is van némi igaza, orvosolni való bajai, igen, de azt ne a kaszinó tagjaitól várja, hanem saját magának kell igyekezni azon, hogy jól érezzék magukat a tagok a kaszinóba.

Legyen egy kissé figyelmesebb, udvariasabb, törődjék többet a vendégeivel s én biztosítom, hogy hamarabb ezélt fog élni, hamarabb orvosolva lesznek bajai így, mintha csiszolatlan mozdorával ellenszenvét kelti fel minden jó izléű embernek.

Tudom, hogy szavaim falra hányt borsóként fog a porba hullani, ám tudom azt is, hogy rövid idő alatt meggyőződhetnek a kaszinó vezető emberei, hogy a tagok tömegesen fognak kilépni a kaszinóból emiatt.

Egy mód van, a mi a kaszinói életet régi egészséges állapotába visszajuttatni képes volna, még pedig az, hogy a kaszinónak több tekintélyes tagja által tervbe vett rekonstrukciós megvalósulás stádiumába léphetne.

Ezek után még egyszer kijelentem, hogy t. szerkesztő urnak mult heti lapjában megjelent cikkemért elvállalom a felelősséget, s fölmentem adott szava alól. Remélve, hogy ezáltal az önnek okozott kellemetlenségek a feledés homályába merülnek.

Battonya, 1901. december 12.

Egy kaszinói tag.

*

E sorok által adott szavam alól föloldva nem érzem magam, s a mult heti lapban megjelent „Kaszinóról“ cz. cikk írójának nevét s a mi körülmények között sem leszek hajlandó nyilvánosságra hozni.

Szerk.

HIREK.

— A „Battonya és Vidéke“ 25-ik száma a karácsonyi ünnepek miatt, két nappal később kedden d. u. fog megjelenni a szokottnál bővebb tartalommal, illetve karácsonyi melléklettel.

— Páll Sándor. Közéletünk egy általánosan ismert és tisztelt alakja Páll Sándor haláláról kell beszámolnunk. Hosszas és kínos betegség gyötörte a még élte delén levő embert, míg vegre a halál e hó 10-én megváltotta szenvedéseitől. Temetése csütörtökön volt nagy részvét mellett. A tompa-pusztai halottas háznál szentelte be hült tetemét Németh Sándor plébános és a battonyai sirkertben helyezték örök nyugalomra. Családja az alábbi gyászjelentést adta ki: Özv. Páll Sandorné sz. Benczur Emilia úgy a maga, mint gyermekei Béla, Lajos, Ilonka, Sándor és János, testvérei Paula és Mária, özv. Benczur Jánosné mint anyósa és rokonai nevében fájdalmas szívvel jelenti a felejtetlen férj, önfeláldozó jó apa és szerető rokon Páll Sándornak f. hó 10-én délután 5 órakor életének 55-ik, boldog házasságának 28-ik évében hosszas szenvedés után történt gyászos elhunytát. A megboldogult drága halott f. hó 12-én d. e. 10 órakor fog a rom. kath. vallás szertartásai szerint örök nyugalomra tétetni. Az engesztelő szent mise áldozat f. hó 13-án d. e. 9 órakor fog az egék Urának bemutatattatni. Tompa-pusztá. 1901. évi december hó 10-én. Béke és szeretet lengjen a drága halott porai felett!

— Értekezlet a megyei tisztújítás ügyében. A napokban Makón, előkelőbb megyebizottsági tagokból álló társaság tartott bizalmas értekezletet, a melyen megtárgyalták a kedden megtartandó restauráció kérdéseit. Az értekezleten jelen voltak: Justh Gyula, Szentés Vidor, dr. Dózsa Sámuel, id. Nágel Vilmos, Hász Antal, dr. Csécsi Miklós, Návay Tamás, Fűzesséry Kálmán, Babó Lajos, Kristóffy János, Pártos Izó, Nagy Karoly, dr. Buck Adolf. Az értekezlet, a melyen a megye összes járásai s Makó városa képviselve voltak, kimondotta, hogy a régi tiszviselők állásaikban meghagyandók. Az úresedésben lévő alispáni állásra egyhangulag jelölték dr. Návay Lajos, eddigi főjegyzőt, a főjegyzői állásra szintén egyhangulag Hervay István első aljegyzőt. Az első aljegyzői állásra Tóth József, a második aljegyzői állásra Tarnay Ivor lettek kandidatek. A harmadik aljegyzői állásra végleges döntés mindaddig nem történt, mert, hogy kik pályáznak majd, még nem lehet tudni. Betöltésre fog kerülni a gyakornoki állás is. Több úresedés ezuttal nem lesz, s így a közigyűlés lefolyása meglehetősen sima és egyöntetű lesz.

— Közgyűlési voeat. Az e hó 17-én megajándékozó megyei tisztújítás alkalmából Aradról 5 órakor. Battonyáról 6 óra 19 perczkor külön vonat indul.

— Véres verekedés. Vasárnap éjjel a Békei-rele vendéglőből kijövet Rohretzer János mészáros segéd, Oravecz János és Juhász György parasztleányok összeakadtak, minek az lett a vége, hogy Rohretzert vastag husángokkal véresre verték Juhász és Oravecz. Fejét öt-hat helyen betörték és ma is betegen fekszik. A csendőrség nyomozása után áttették az ügyet a büntető járásbíróhoz.

— A „Battonyai Önségélyző-Egyesület, mint Szövetkezet“ igazgatósága részéről közhírré tétetik, miszerint a köze gő 1902-ik év január hó 1-ével kezdődőleg az alapsz. idevonatkozó §-ai értelmében új tagok felvétele céljából, 6 évre terjedőleg újvértársulást nyit. Tagja lehet ezen évtársulatnak nem és kor-különbségre való tekintet nélkül minden helyben lakó egyén, sőt kiskorúak is, ha öntök egy nagykorú szövetkezeti tag, mint gyám kezességét vállal. A szövetkezet célja szavatolt 20 filléres heti betétekből tőkét gyűjteni s ezen tőkékből szűkölködő tagjait mérsékelt kamattal mellett kölcsönönél segíteni. E szövetkezett főelőnye főleg abban áll, hogy a szigorú takarékosságra való serkentés mellett minden tagnak lehetővé van téve szavatolt heti betétehez arányított kölcsönösséget kérés. A nagy filléres részletekben is visszafizetni. Bővebb felvilágosítást Fodor Manó vezérigazgató és Kasza József könyvelő készségesen nyújtanak.

Közgazdaság

Üzleti heti jelentés.

Piaczi árak:

Buza I. min.	76.0	7.70
„ II. „	7.40	7.50
Tengeri (uj)	4.—	4.10
Árpa	5.10	5.20
Zab	6.00	6.10
Rozs	5.80	6.00

Árak 50 kilónként korona értékben értendők.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

ifj. Bittera Béla.

Hirdetések
felvételnek
a lap
kiadóhivatalában.

3881
1901 tkvi szám.

Árverési hirdetményi kivonat.

A battonyai kir. járásbiróság, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a kisbirtokosok országos földhiteltörvényének végrehajtatójának ifj. Yacsko Mátyás végrehajtást szenvedő elleni 206 kor. 30 fl. tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a szegedi kir. törvényszék (a battonyai kir. járás-biróság) területén lévő Kunágota községben fekvő, a kunágota pusztai 39 sz. telekkönyvben A. f. 286-299/4. 2. 4. hrsz. ingatlanra az árverést 3000 kor. ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1902. évi január hó 9.-ik napjának d. e. 10 órájkor Kunágota községhezánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át, vagyis 300 koronát készpénzben vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügy miniszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Battonyán, 1901. szeptember 5-én.

A kir. jbiróság, mint tkvi hatóság.

Hajdú, kir.albíró.

4660
1901 tkvi szám.

Árverési hirdetményi kivonat.

A battonyai kir. járásbiróság, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Irlta és Pollák cég végrehajtatójának Erdélyi József végrehajtást szenvedők elleni 890 kor. tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a szegedi kir. törvényszék (a battonyai kir. járásbiróság) területén lévő a m.-dombegyházi 7. sz. tljkvben A. f. 7. hrszám alatt foglalt ingatlanra 800 kor. ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1902. évi január hó 10-ik napján d. e. 10 órákor M.-Dombegyháza községhezánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át, vagyis 80 koronát készpénzben vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. november 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügy miniszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Battonyán, 1901. évi október hó 14-ik napján.

A kir. járásbiróság, mint telekkönyvi hatóság.

Széll, kir.albíró.

Uj évi üdvözlő-kártyák

izléses névjegyek

1902. évre mindenféle neptárak

és egyéb nyomtatványok

megrendelhetők

a „BATTONYA és VIDÉKE“

kiadóhivatalában

Fő-utca, Steiner-féle ház.